

Styling: Domán Melinda • Haj: Fülöp Zsófi • Smink: Somogyvári Dóra • Ruhák: C&A

SZÖVEG –
SZÁM KATI

KÉPEK –
EMMER LÁSZLÓ

SOROZAT –
KÉPMÁS

„KI EZ A PASI?”

Csuja Imre jó színész – azt hiszem, ezt senki nem vitatná. Azt is sejteni lehet róla, hogy nem egy pozőr, és az életben sem nagyon kozmetikázza túl a dolgokat. Amikor például felveszi a fotózáshoz az első inget, közli, hogy akkor most már ebben is marad, a *József és testvére*iben úgyis öltözködik mostanában eleget. Mi pedig meg se kíséreljük meggyőzni. (Na jó, azért megkíséreljük, de nem nagyon erősködünk.) A hajához se nagyon nyúlunk, mondja. Csupán ennyi instrukciót ad: na, akkor most csinálhatsz egy *Sean Connery*t, vagy egy *Delont*. Üdítően hamar elkészülnek a fotók, Imre minden mozdulata, szemhunyorítása a készülő képeknek rendelődik alá, mondhatnánk, belesimul a stáb munkájába – de közben a hangja, a jelenléte betölti a stúdiót. Amikor kiugrik egy-egy gyors cigire, a terem mintha kiürülne, pedig hatan vagyunk még ott. *Csuja Imre* különös egyvelege határozottságnak és alázatnak, szereplésnek és háttérmunkának, vaskos szókimondásnak és empatikus segítőkészségnek.

- ◆ – **Nemrég olvastam, hogy első filmszerepedben, a *Hosszú alkonyban* sikerült a kezdő mondatoddal kiütni a rendezőt. Te is így emlékszel vissza?**
  - Előtte is felbukkantam pár filmben, apróbb szerepecskékben, de tényleg ez volt az első nagyobb epizódszerepem. A rendező, *Janisch Attila* állítólag már majdnem feladta, hogy talál valakit a buszsofőr szerepére, amikor az asszisztense szólt, hogy „Te, a *Csuja* épp itt mászkál, mert szinkronizál, nem nézzük meg?” Megtetszettem nekik, behívtak. Amikor a forgatás előtt beültem a fodrászhoz, ő épp csak belevagdosott a hajamba, *Attila* erre kivette a kezéből az ollót, és jól megnyírt – egy igazi sprőd karaktert kellett játszanom. A ruha sem volt elég jó, erre mondtam, hogy van nekem egy pont ehhez való nadrágom, hazarohantam érte. Aztán 20 perc alatt megtanultam vezetni azt a nagy buszt, és azzal kezdtem, hogy oldalra kiszóltam *Törőcsik Marinak* a buszból: „Jöjjön már! Magára várok!” Akkor annyit láttam, hogy *Attila* kivetődik a képből. Mostanában mesélte, hogy a röhögéstől hanyatt vágta magát. Állítólag *Mari* utána megkérdezte tőle, hogy „Te, ki ez a pasi?” „Nem tudom, valami szinkronszínész.” Erre *Mari* azt mondta: „Te, ez k...jó!” *Törőcsik Marival* óriási élmény volt forgatni. Emlékszem, egyszer átsuhant rajta egy gondolat, és pár másodpercre ott állt előttem a fiatal, gyönyörű *Mari* a *Körhintából*. Elképesztő átalakulás volt. Az is a nagyságát mutatja, hogy mi mindent megtett egy-egy jelenetért. Előfordult, hogy egy-egy felvételnél lehetetlen helyekre kellett a kamerát, a statívet, a molinót bezsúfolni. Például ennél a forgatásnál is a buszbelsőben, amikor közelit vettek rólam, *Mari* bebújott erre a szűk helyre, csak hogy a dialógushoz tekintetet adjon nekem.

– Ez, gondolom, téged is inspirált, ahogy te is a belépőddel a többieket.

– Ez nagyon fontos. Húzzuk egymást, ahogy úszásban a jó edzőspartnerek. A színész akkor boldog, ha a kollégája is jó. Az rémálom, ha én vagyok a kakas a szemétdombon.

– A humoros filmhez mindig jó hangulatban kell lennie a stábnak? A magánélet kizárása csupán szakmai kérdés?

– Nem vihetem be a magánéletemet a kamera elé vagy a színpadra. Jókedv nem csak a vígjátékhoz kell, ha nincs meg, én például lebénulok, szinte tehetségtelen leszek. Ezért aztán generálom is mindig a jó hangulatot, akár egy rémes faviccel is, bár ilyenkor a kollégák kiabálnak, hogy „Őrség, vigyék ki ezt az embert!” Volt egy rémesen fárasztó fotózás valamelyik Üvegtigris kapcsán, utána Reviczky Gábor azt mesélte, hogy én tartottam bennük a lelket, mert amikor mindenki fásult és fáradt volt, dőltek belőlem a viccek. Megjegyzem a vicceket, és szeretem csiszolgatni, felturbózni, szerintem fejleszti a poentírozásképeséget, úgyhogy tulajdonképpen ilyenkor a szakmámat gyakorlom.

– A fotózáson is láttam, hogy a játék nemcsak színpadon és kamera előtt megy neked azonnal, hanem a fényképezőgép előtt is.

– Hát, mert Emmer Laci olyan természetesen vette kezébe a gépet, úgy nézett rám, hogy az teljesen felszabadított. Ezt nem mindenki tudja.

– Gondolom, a rendezők is szeretnek, nem lehet veled nagyon nehéz dolgozni.

– Képlékeny színész vagyok, és igyekszem is formálható állapotban tartani magam, meg szeretem is kapásból megcsinálni az instrukciókat, ez a hobbim. A színésznek persze az a dolga, hogy úgy fogjon neki egy

szerepnek, hogy szívlapáttal szórja az ötleteket, amiknek kezdetben a 90 százaléka kuka. Nem szabad mozdíthatatlan elképzeléssel nekiállni, mert ahogy megyünk egyre beljebb a darabba, a rendező is terel minket, és mi is egyre inkább látjuk, mi a koncepciója. Akkor már sokkal kevesebb a zsákutca, mondjuk már csak az ötleteim 30 százaléka nem használható. Amikor Lukáts Andornak ajánlott Zsámbéki Gábor a Portugálba kocsmárosnak, én voltam az egyetlen, akit személyesen nem ismert még, de hamar kiderült, hogy nagyon nyitottá tud tenni az ötleteire. Pizkosul élveztem a próbáit. A bemutató előtt megkérdezte, hogy „Te minden instrukciómat meg tudod csinálni?” Természetesen nem, ma is van valami, amit ő sokkal jobban megcsinál. Néha nehezen adja meg magát egy-egy jelenet, de nem szoktam feladni.

– Mi volt ebben az évadban a kedvenc szereped?

Amitől, ha aznap játszod, már jó napod van?

– Nem engedhetem meg magamnak, hogy kedvencem legyen vagy válogassak. De... bevallom, a Tóték azért mégis a kedvencem. Akkor tíz centivel a föld fölött járok. De nem akarok a többi szerepemmel sem igazságtalan lenni. Én mindig igyekszem, hogy valami közöm legyen ahhoz a karakterhez, akár a Hamlet Poloniusához, Miszterhez a *Mesél a bécsi erdőben*, Cléante-hoz a *Tartuffe*-ben. De a Tóték a hab a tortán, az egy zseniális mű, és Gáspár Ildi nagyon jó dramaturgiát talált ki hozzá! Ki-be mászkálunk a szituációk között izgalmas narrációkkal. Én vidéki gyerek vagyok, hozzám ezek a Tót-embertípusok egyébként is közel állnak, ezeket én ismerem, nem volt nehéz kipiszkálni magamból Tótot, ahogy megy, ahogy megáll, ahogy bamba – ilyen apró műtyüörökből áll össze egy személyiség. Nagyon élvezem ezt a játékot. Ezért is választottam ezt a pályát, mert itt sok mindenki lehetek.

– A Valami Amerikák és Üvegtigrisek nagy népszerűséget hoztak. Úgy tűnik, hamar rájöttél, mire lehet ezt felhasználni. Újraélesztés-kampányfilm kapcsán mentőzés, versfelolvasás hajléktalanoknak...

– A filmek tényleg nagy hazai népszerűséget hoztak. Mindig szerettem volna nem visszaélni, hanem élni az ismertséggel, és a lehetőségek meg is találtak. Az Országos Mentőszolgálat Herendi Gábort bízta meg az újraélesztés kampányfilmjével. A *Valami Amerika 2* népszerű karaktereit használtuk. A versolvasás pedig úgy alakult ki, hogy az Ady-estünket Halmy György rendezővel elvittük hajléktalanoknak és időseknek. Tóth Simon Feri színész haverom ajánlotta a lehetőséget,

aki kapcsolatban volt a Máltai Szeretetszolgálattal. Valójában mindannyian segítünk másokon, csak talán lehetne szélesíteni a kört. Például az idősekkel kapcsolatban én is személyesen érintett vagyok, ahogy mindannyian, a szüleim mindenki segít, ahogy tud. De emellett a körülöttünk élőkre is odafigyelhetünk, és ez nem mindig pénzkérdés. Például volt két rossz láncfűrészem, megkérdeztem egy cigány embert a környékünkön, meg tudja-e csinálni, és akkor övé az egyik. Most akár munkát is vállalhat, tud menni fát vágni. Vagy, hogy a színészkollegáknál maradjak, Szalay Krisztáék például összegyűjtik záráskor a megmaradt péksüteményeket, Epres Attiláék, Madarász Évák csomagokat készítenek, hogy segítsenek egy-egy családon. Nem tudunk minden hajléktalannak adni, de néha pár száz forint átsegít valakit egy nehéz órán vagy napon. Nem tudok kondérban főzni nekik, de biztos vagyok benne, hogy szükségük van katarzisélményre, nem csak testi táplálékra, ezért irodalmat viszek nekik. Ezek az estek 70–80 ember is összegyűlik egy vonatkocsiban, mondjuk a Vágány utcánál. Azért az nagyon felemelő érzés! Ott egészen másképpen szól József Attila. „Vasútnál lakom. Erre sok vonat jön-megy és el-elnézem, hogy’ szállnak fényes ablakok a lengedező szöcsötétben. Így iramlanak örök éjben kivilágított nappalok s én állok minden fülke-fényben, én könnyöklök és hallgatok.” És lehet, hogy akinek van munkája, másnap verset mondva, füttyörészve végzi el. Az irodalomnak, a színháznak, a filmnek van varázsereje, könnyebb lesz tőle a másnap. Hallottam már munkásokat úgy dolgozni, hogy az Üvegtigrist hallgatták közben.

– Nem tartottál attól az estek előtt, hogy cinikusan fogadnak, esetleg megkérdezik, mit akarsz itt a versekkel, inkább adj pénzt vagy ételt?

– De, volt bennem szorongás, de ahogy megérkeztem, ahogy szállingózott a közönség, már a versek előtt egy félórás beszélgetés kezdődött köztünk. Elképesztő, mennyi humor és nyitottság van ezekben az emberekben. Voltak, akik kérték, hogy hétre tegyük az előadást, mert ők hatig dolgoznak. Persze előfordult már az életemben, hogy egy kisgyerekes asszonynak vittem le a színházból egy szendvicset, és majdnem leköpött. De ez a véglet, általában senki nem harap bele a segítő kézbe.

– Adyt, Babits-ot, József Attilát mindenkihez el akarod vinni, de a tévésorozattal, a Mi kis falunkkal még több

emberhez eljutsz. Ez is olyan fontos számodra, mint az irodalom?

– Képzeld el, hogy az időseknek, vagy akik otthon kerekesszékekben ülnek, és még egy színházba, moziba vagy operettre sem jutnak el, milyen nagy dolog, hogy csütörtökönként megnézhetnek egy ilyen magyar sorozatot! Mégis közelebb áll hozzájuk, mint a külföldi szappanoperák. Nincs más kulturális élményük, csak ez. Ezt az igényt is ki kell szolgálnia a színháznak, sokak életében ez hihetetlenül fontos, ezért a lehető legjobban kell csinálni.

– A tavaly megalapított Józsolgálat-díjnak Szalóki Ági mellett te is nagykövete vagy. Ez a díj a szociális munkára szeretné felhívni a figyelmet. Ez a szerep is megtalált?

– A Józsolgálat-díjra is Tóth Simon Feri barátom kért föl. Személyesen is tapasztalom, hogy ezek az emberek hivatásként vagy önkéntesként milyen odaadással végzik ezt a nagyon fontos, áldozatos szociális munkát – és mint tudjuk, nem vesznek a fizetésükből jachtot. Irgalmatlanul nehéz munkát végeznek. Olyan helyzetekben segítenek, amelyekben a legtöbb ember inkább elfordulna. Egyébként nyilván az is lendületet ad, hogy én magam is megtapasztaltam, milyen, amikor nehéz helyzetben vagy, és segítenek. Amikor főiskolás voltam, igen csóró voltam. Kézdy Gyuritól kértem kölcsön 500 forintot valahány napra, és emlékszem, amikor vittem vissza a megbeszélte időben, azt mondta: Ön egy úriember. Aztán előfordult még kétszer, mindig akkor kértem csak, amikor tudtam, hogy a szinkronból lesz egy kis keresetem, és meg tudom adni. Amikor harmadszor vittem vissza, akkor azt mondta: nem kell megadnod. Mondtam, ne hülyéskedj, megadom. Azt felelte: „Nem, de ígérd meg, ha majd nagy kisfiú leszel, te is segítesz a fiataloknak”.

– Sokat szinkronizálsz. A feleséged, Árvay Zsuzsa szinkronrendező. Munkaügy miatt ismerkedtetek meg?

– Nem, nem, a barátom húga az ő barátnője volt, amikor főiskolás voltam. Vágóasszisztens gyakornok volt a filmgyárban. Összeházasodtunk, jöttek a gyerekek, aztán amikor már óvodába jártak, ő is munka után nézett. Filmezni már nem tudott a gyerekek mellett, átnyergelt a szinkronra, volt asszisztens, vágó, gyártást is vezetett, és egyszer csak elkezdtek engedni rendezni, ma már jó nevű szinkronrendező.

– Amikor vidéki színházakban játszottál, a család követett mindenhová?

– Igen, jöttek, persze, mindenhol kaptunk szolgálati lakást. Aztán 6 év után sikerült fölszerződni Pestre.

– A családotban 14 éve történt tragédiáról, tinédzser fiad öngyilkosságáról nemrég beszéltél a médiában. Nem bántad meg?

– Nem. Megbeszéltük a családdal, feleségem is elolvasta megjelenés előtt a cikket. Utána a lányom is, a barátom is azt mondta, jól tettem. Én is így gondolom. Elegem lett abból, hogy sunnyogok, hogy mindig kikerülöm a kérdésre a választ, hogy *ugye, három gyereked van?* Azt mondtam magamnak: 14 év eltelt, meg kell tennem, mert talán másoknak segíthetek vele. Talán felhívhatom a figyelmüket arra, hogy ha valami túlzott hisztit vagy viselkedési problémát tapasztalnak, akkor érdemes arra is gondolni, hogy talán komoly baj van a gyerekekkel. Kizárólag ezért beszéltem róla. És érdekes, azt érzem, hogy én is megkönnyebbültem. Talán most engedtem el.

– Ma már nagypapa vagy. Milyen nagyszülőnek lenni?

– Három remekbe szabott unokám van, a lányom gyerekei. Baromi kényelmes dolog a nagyszülői státusz, de még abban a korban vagyok, amikor elképesztően elfoglal a munkám, ezért úgy kell kiszorítanom az időt, amit velük tölthetek. Ilyenkor elviszem őket játszótérre vagy bábszínházba. Most is jönnek hétvégén, egész vasárnap velük vagyok, de este már játszom. ♦

hirdetés

**JÓZSOLGÁLAT
díj | 2016**

KERESSÜK A JÓZSOLGÁLAT-DÍJ KÜLÖNDÍJASÁT!

SZAVAZZ TE IS A DÍJ FACEBOOK OLDALÁN A SZAKMAI ZSÚRI ÁLTAL FELTERJESZTETT 4 LEGINNOVATÍVABB JÓZSOLGÁLATI TEVÉKENYSÉGET VÉGZŐ JELÖLT EGYIKÉRE!

**JÓZSOLGÁLAT-DÍJ
A SZOCIÁLIS MUNKA
ELISMERÉSÉRE**

A KÖZÖNSÉGSZAVAZÁS: MÁJUS 3 - 17. KÖZÖTT!

JELÖLÉS ÉS BŐVEBB INFORMÁCIÓ: WWW.FACEBOOK.COM/JOSZOLGALATDIJ